

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 510/2022
31.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ.бр.95/22 од 09.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ.бр.95/22 од 09.05.2022. године, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 206/21 од 01.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 230/21 од 21.07.2021. године, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење у саизвршилаштву из члана 137. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, под тачком један изреке пресуде, а окривљени АА и због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, под тачкама два и три изреке пресуде, за која дела је суд окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, у које казне им се има урачунати време проведено у притвору. На основу члана 264. став 1. у вези члана 262. став 1. ЗКП, одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 206/21 од 01.11.2021. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, преиначена је пресуда Основног суда у Врбасу К 230/21 од 21.07.2021. године, у делу одлуке о кривичној санкцији и правне квалификације кривичног дела, тако што је Виши суд у Сомбору нашао да је окривљени АА описаним радњама под тачкама два и три изреке пресуде, учинио кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које кривично дело је другостепени суд окривљеном утврдио казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, те му за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. у вези са чланом 33. КЗ оставио утврђену казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца и окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору.

Против правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 206/21 од 01.11.2021. године, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости КТЗ.бр. 95/22 од 09.05.2022. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у вези са чланом 138. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд, донесе пресуду којом ће усвојити поднети захтев за заштиту законитости и утврдити да је правноснажном пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 206/21 од 01.11.2021. године, повређен закон у корист окривљеног АА, у смислу члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 138. став 3. у вези са ставом 1. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу окривљеног, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву наводи да је другостепени суд повредио кривични закон, квалификујући радње окривљеног АА описане под тачкама два и три изреке првостепене пресуде, као једно кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. Према наводима из захтева окривљени је радње описане под тачком два изреке првостепене пресуде предузео у циљу ометања службеног лица у вршењу службене дужности, а та радња је довршена савладавањем отпора окривљеног. Са друге стране, радње описане под тачком три изреке првостепене пресуде предузете су са циљем да се код оштећеног, полицијског службеника ВВ изазове осећај угрожености, а не да се омете предузимање службене радње, с обзиром да су предузете након што је службена радња довршена. Стога, по ставу тужилаштва је поред кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у стицају извршено и кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, из ког разлога је погрешан закључак другостепеног суда да се у конкретном случају не ради о два кривична дела учињена у стицају, већ само о једном кривичном делу и то кривичном делу ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано Републички јавни тужилац у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у вези члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ.

Наиме, Врховни касациони суд одбијајући наводе из поднетог захтева за заштиту законитости, сматра да су предметне радње окривљеног предузете у континуитету, те да радња привођења окривљеног није прекинута и након што је он смештен у полицијско возило, а да се кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру може извршити на више алтернативно постављених начина, тако да се у конкретном случају може говорити о привидном идеалном стицају по основу алтернативитета.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру је регулисано да кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежног органа из члана 2. наведеног закона у вршењу службене дужности, што у конкретном случају значи да постоји више алтернативних начина извршења означеног кривичног дела. Првостепени суд је окривљеног АА под тачком 2. изреке првостепене пресуде огласио кривим што је на други начин ометао службено лице у вршењу службене дужности, што чини једну од алтернативних радњи извршења овог кривичног дела. Истовремено, тачком 3. окривљеног оглашава кривим за извршење кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, јер је окривљени АА истог дана, 16.06.2021. године, у склопу истог догађаја угрозио сигурност полицијског службеника ВВ, претњом да ће напасти на његов живот, на тај начин што је приликом хапшења и привођења у ПС Кула у службеном возилу у коме се налазио поред осталих полицијских службеника и полицијски службених ВВ, који се налазио на задњем седишту иза возача, окривљени АА, који се налазио на задњем седишту иза сувозача, изговорио речи односно претњу да ће дати 30.000 еура да се убије ВВ.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд нашао да наведеним радњама окривљени АА прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности, приликом привођења окривљеног што представља једну од алтернативних радњи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, услед чега се у његовим радњама описаним под тачкама 2. и 3. изреке пресуде, не ради о два кривична дела учињена у стицају, већ само о једном кривичном делу и то о кривичном делу ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Стога се не могу прихватити као основани наводи захтева да су предметне радње биле усмерене на живот и тело, односно на проузроковање осећаја личне несигурности, тј угрожености оштећеног, јер се и у ометању службеног лица у вршењу службене дужности може проузроковати осећај личне несигурности, тј. угрожености, а у том смислу би се у конкретном случају могло говорити само о постојању једног кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, а с тим у вези је и правилна оцена Вишег суда у Сомбору да се у конкретном случају не ради о два кривична дела учињена у стицају, већ само о једном кривичном делу и то кривичном

делу ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Звездана Говедарица Царић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**